

Advent III. vasárnapja – 2013. december 15. – A év

Egy középkorú férfi igen furcsán viselkedett egy nagyváros főterén. Ide-oda rohangált, mindent és mindenkit megbámult, s közben újra és újra harsányan felnevetett. „Micsoda gyönyörű virágok! Milyen szép színesek!” – nevetett rá a virágágyásban árválkodó néhány hervadt tulipánra. „De gyönyörű szobor!” „Milyen érdekes kirakatok! És látom a tükörképemet is!” „Milyen magasra lövell ennek a szökőkútnek a vize!” Hangos, örömteli kiáltozása sok embert megállított. Némelyek szánakozó, némelyek inkább bosszús tekintettel méregették, és megjegyzéseket tettek. „Miért engedik szabadon az örülteket a nyílt utcán?” – Kérdezte valaki. „Szerencsétlen! Teljesen elment az esze!” – mondta egy másik járókelő. „Vagy csak részeg, esetleg be van löve!” – vihorászott egy bőrkabátos fiatal. Egy komoly tekintetű hölgy azonban ezt mondta: „Nem, egyáltalán nem örült. Nem is részeg, drogozni sem szokott. Ő az én férjem. Néhány napja végre sikeres műtétet hajtottak végre a szemén. Több, mint tíz éven át semmit sem látott, és most újra lát.”

Azt gondolom, igazi örömet elsősorban az tud átélni, aki ismeri a szenvedést, a fájdalmat, a nyomasztó terhek szorítását is. Nem véletlen, hogy korunk embere, noha általában véve sokkal kevesebb fizikai fájdalom, társadalmi igazságtalanság vagy egyéb baj éri, mint az évszázadokkal ezelőtt élt embereket, mégis oly sokat panaszkodik, olyan kevés örömet tapasztal a mindennapokban. Ha az ember számára megszokottá válik valamilyen jó dolog, már nem annyira tudja azt ajándéknak tekinteni: sokkal inkább természetesnek veszi, magától értetődőnek, olyasminek, ami csak úgy „jár nekünk”. Ha azonban valaki súlyos, esetleg hosszan tartó betegségből gyógyul meg, az rögtön másként értékeli az egészséget! Ha valaki valamilyen szörnyű elnyomástól, igazságtalanságtól szabadul meg, az valóban tudja értékelni a szabadságot. Ma, Advent III. vasárnapján az örvendezés vasárnapját ünnepeljük. Érdemes odafigyelni arra, kiket biztat örömmre a próféta az Olvasmányban: „Örvendjen a puszta és a kiaszott vidék!” Nem a dús kert, vagy a buja erdő, hanem a sivatag örüljön, mert forrás fakad benne, vizek öntözik majd és életre kel! Örüljön a sánta, mert ugrándozni fog, a vak, mert megnyílik a szeme, a süket, mert hallani fog! Vagyis a szenvedő, az elnyomott, a beteg örvendezzen, mert az eljövendő Messiás szabadulást hoz a nyomorúságukból! Advent legfőbb üzenete olvasható ki ezekből a sorokból is: a remény ébren tartása azokban, akik szebb, boldogabb jövőre vágnak. Valójában mindannyiunknak vannak terhei, fájdalmai, sebei: minden ember vágyakozik a Megváltóra, a szabadítóra, aki segíteni tud olyan helyzetekben is, amelyekben az emberi erők, képességek már elérték határaikat. Ezért Izaiás üzenete mindannyiunknak szól: örvendezzünk, mert közeleg az Eljövendő! Megvalósul az az ország, amelyben tökéletes boldogság vár reánk! Vegyük észre, hogy Istennek máris sok-sok ajándéka kibontakozott az életünkben, s ezekért nap mint nap hálások lehetünk! A családtagjainkért, akiken sokszor bosszankodni szoktunk! A munkánkért, amelybe belefáradunk, amelyet sokszor megununk! A lakásunkért, amin mindig akad valami szépíteni, javítani való! Az egészségünkért, ami persze mindig lehetne tökéletesebb! Igen, gondoljunk csak bele, mi lenne, ha nem lennének ezek nekünk, ha teljesen nélkülöznünk kellene őket! Nem is olyan természetes, hogy annyi szép és jó máris a birtokunkban van: örüljünk nekik!

Ami pedig nyomaszt bennünket, ami fájdalmat, feszültséget okoz, attól megszabadít bennünket az Úr, csak várjuk türelmesen az Ő művének beteljesülését! A szentlecke és az evangélium központi gondolata a türelem, az állhatatosság! Enélkül kevés igazi öröme lehet az embernek, hiszen akinek nincs türelme kivárni az életében valamilyen jó gyümölcs megérlelődését, valamilyen pozitív folyamat beteljesülését, az sok mindent elveszít, ami pedig az övé lehetett volna! Meggyőződésem, hogy a mai embernek azért is kevesebb az öröme, mint az elmúlt korok emberének, mert nincs elég türelme kivárni az igazán fontos értékek

kibontakozását az életében. A „mindent azonnal” mentalitás nehezen tud mit kezdeni az állhatatosság erényével. Pedig enélkül Isten terveit nem értjük meg és nem is tudjuk kívánni azok megvalósulását. Még Keresztelő Jánost is megkísérti a türelmetlenség, amikor megkérdezteti Jézustól: „Te vagy-e az eljövendő, vagy mást várjunk?” Jézus válasza nekünk is szól: Isten már jelen van, már működik az életünkben! Vegyük észre ajándékait, s legyünk állhatatosak a megváltás beteljesülésének kitartó várásában!